

Arrest

nr. 94 410 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X, op 26 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine, bent afkomstig uit Almaty, Kazachstan. Sinds 1981 bent u officieel gehuwd met B. S. (...) met wie u twee zonen heeft, B. T. (...) en R. (...). T. (...) studeert sinds 2009 in de Verenigde Staten, R. (...) verblijft samen met u in België.

Uw man, geboren in China maar met een Kazachse nationaliteit en tevens Oeigoerse origine, was handelaar en vervoerde goederen tussen Kazachstan en China. In 1996 kwam hij in contact met Rebiya Kadeer, de huidige vertegenwoordiger van de Oeigoerse diaspora en destijds een gekende Chinees-Oeigoerse zakenvrouw, die hem in contact bracht met bedrijven waar hij goedkoop zaken kon aankopen. In 1998 zag of sprak uw man haar een laatste keer.

Uw problemen begonnen in het jaar 2000 toen bepaalde Oeigoerse separatisten ontsnapt waren waarna er huiszoekingen bij de Oeigoerse gemeenschap, waaronder u, gedaan werden. Uw man werd gedurende drie uur ondervraagd en voorgesteld om informant te worden voor de Kazachse overheid, hetgeen hij weigerde. Vervolgens werd uw auto in 2002 gestolen. De autoriteiten deden volgens u niets om uw voertuig terug te vinden. In 2004 werd uw auto opnieuw gestolen maar aangezien een vrouw met deze auto omvergereden werd, diende het slachtoffer klacht in tegen uw man. Na enkele maanden werd een minnelijke schikking tussen uw man en het slachtoffer afgesproken, volgens u onder invloed van de autoriteiten. Zij hadden uw man bedreigd dat, als hij niet zou betalen, hij schuldig bevonden zou worden. In september 2005 kwamen twee politieagenten langs en vroegen uw man mee te gaan naar het politiekantoor waar hij wederom gevraagd werd informant te worden. Uw man weigerde opnieuw. Ondertussen kwam een politieagent terug naar uw huis met een strookje waarop het handschrift van uw man stelde dat u een bepaald bedrag moest betalen, hetgeen u deed. In de winter van 2006 werd uw huis vernield door een brand, u vermoedt dat deze brand werd aangestoken. In april 2008 was uw man op bezoek bij zijn kennissen toen hij bij zijn terugkeer een explosief in de auto vond. Uw man werd gearresteerd gedurende drie dagen maar vrijgelaten aangezien er geen voldoende bewijzen waren. U vermoedt dat politieagenten deze explosief in zijn auto gelegd hadden. Uw man ging terug werken en was toevallig aanwezig tijdens de rellen in juli 2009 in Urumqi, China. Uw man nam foto's van de gebeurtenissen maar deze foto's werden onderschept door de douane. Eveneens vermoedde uw man dat hij gefilmd werd tijdens die betoging. In dezelfde maand ging uw man samen met uw oudste zoon naar een meeting van de Oeigoerse gemeenschap in Kazachstan. In 2010 werd uw man opgeroepen en beschuldigd van het feit dat hij aanwezig was tijdens de manifestaties in Urumqi. Hij werd ondervraagd over zijn aandeel in deze manifestaties, geslagen en na drie dagen terug vrijgelaten.

Op 11 januari 2011 werd uw man meegenomen door twee mannen, die zich voorstelden en legitimeerden als medewerkers van de politie. Sindsdien is uw man spoorloos. U meldde zijn verdwijning en werd vervolgens driemaal opgeroepen door de politie. De autoriteiten wilden de activiteiten van uw man kennen, en vroegen naar de foto's die hij genomen had van de manifestaties in Urumqi. Tijdens uw laatste ondervraging in april 2011 werd u geslagen op uw oor. Enkele maanden later ging u hiervoor naar het ziekenhuis aangezien u niet meer goed hoorde. U werd tijdens uw laatste ondervraging eveneens bedreigd dat u in een psychiatrische kliniek opgesloten zou worden en dat uw zoon veroordeeld zou worden als drugsdealer.

Op 10 oktober 2011 vertrok u, met behulp van uw enige vriend en vriend van uw man, R. (...), per trein naar Moskou. Daar werden valse documenten gemaakt voor uw verdere reis per auto richting België. U kwam hier aan op 18 oktober 2011 en vroeg diezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw zoon, uw huwelijksakte en rijbewijs, vier medische attesten in verband met uw neurologische aandoening, het verslag van de brand in 2006, een brief van het Oeigoers congres en een brief van Rebiya Kadeer. Tot slot legt u enkele foto's neer van de manifestatie van de Oeigoerse gemeenschap dit jaar in België.

B. Motivering

U vreest dat u opgesloten zal worden in een psychiatrische kliniek en uw zoon in de gevangenis gegooid zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland gezien de vermeende betrokkenheid van uw man bij de Oeigoerse separatistische beweging en zijn vroegere contacten met Rebiya Kadeer, leider van het Oeigoerse wereldcongres. Zo verklaart u dat uw man gedurende de jaren onder druk gezet werd om informant te worden voor de Kazachse autoriteiten, hetgeen onder andere resulteerde in het stelen van uw auto, het valselijk beschuldigen van uw man met betrekking tot een aanrijding, het in brand steken van uw huis, het plaatsen van een handgranaat in uw man zijn auto en de uiteindelijke verdwijning van uw man.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan'), blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Slechts in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel (bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap) mondde deze druk uit in ernstigere problemen (bv. veroordeling tot een boete, kortstondige administratieve aanhouding, openen van een strafzaak).

Welnu, wat u of uw man betreft, kan niet worden gesteld dat jullie een dergelijk profiel bezitten of dat dergelijk profiel aan jullie zou kunnen worden toegeschreven. Zo zou uw man toevallig aanwezig geweest zijn tijdens de rellen in Urumqi (China) in 2009. De foto's die hij hiervan had, zouden gewoon in beslag zijn genomen bij zijn terugkomst naar Kazachstan. Uw man was nooit lid van of actief voor een Oeigoerse beweging of organisatie. Hij zou enkel deel hebben genomen aan één manifestatie in Kazachstan in juli 2009. In dit verband kan overigens worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Oeigoerse manifestaties die in juli 2009 in Kazachstan werden gehouden toegelaten waren door de Kazachse autoriteiten en dat er geen gevallen bekend zijn van personen die omwille van hun deelname aan deze manifestatie problemen zouden hebben gekregen (SRB, p. 16). U verklaarde verder dat uw man Rebiya Kadeer, de leidster van de Oeigoerse diaspora, al sinds 1998 niet meer gezien en dat hij sindsdien geen contact meer met haar had. Zelf bent u in Kazachstan nooit actief geweest voor de Oeigoerse zaak. U nam enkel deel aan één manifestatie in België in februari 2012. Het Commissariaat-generaal meent bijgevolg dat het niet aannemelijk is dat u of uw man om deze redenen ernstige vervolging zouden hebben ondergaan (herhaaldelijke detentie en mishandelingen, brandstichting, arrestatie en spoorloze verdwijning van uw man, ...) of dat u in de toekomst omwille van deze redenen problemen zou te vrezen hebben. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier. Immers, in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal werden er verschillende elementen van ongeloofwaardigheid vastgesteld.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot uw houding in verband met de verdwijning van uw man op 11 januari 2011. Hierover verklaart u dat de autoriteiten stelden dat u drie dagen moest wachten alvorens u de verdwijning van uw man kon aangeven aangezien het weekend was. (CGVS p. 28) U kreeg de raad in tussentijd na te kijken of uw man in het ziekenhuis of mortuarium lag. (CGVS p. 28) U deed dit echter niet want hij was door politieagenten meegenomen. (CGVS p. 28) Het is op zijn minst opmerkelijk dat een echtgenote, wiens man zopas ontvoerd werd door onbekende personen, in de cruciale dagen na zijn verdwijning deze raad niet opvolgt. Zo mag het aannemelijk lijken dat iemand in dergelijke situatie eerst en vooral zieken- en lijkenhuizen contacteert om deze mogelijke pistes van verdwijning uit te sluiten. U doet dit echter niet want hij was volgens u toch door politieagenten meegenomen. Deze vaststelling elimineert echter de mogelijkheid niet dat hij gewond of vermoord teruggevonden kon worden in de daaropvolgende drie dagen. Uw lakse houding in de belangrijke dagen na zijn verdwijning, is opmerkelijk. Vervolgens werd u driemaal door de ROVD van Medeu, uw woonplaats, opgeroepen en ondervraagd. (CGVS p. 28) De derde maal moest u de Chinese handelspartner van uw man op foto herkennen. (CGVS p. 29) De autoriteiten vertelden u dat hij deelnam aan de gebeurtenissen Urumqi in 2009 en dat uw man, via zijn handelslink met hem, eveneens deelname aan die manifestaties verweten kon worden. (CGVS p. 29) Opnieuw is uw geringe kennis betreffende deze persoon en de toestand waarin hij zich bevond niet aannemelijk gezien de rol die hij speelt in uw asielverhaal. Deze persoon kan u vooreerst enkel met voornaam vernoemen, zijn achternaam kent u niet. (CGVS P. 29) U weet niet wat er met deze persoon gebeurde, u heeft het niet nagetrokken want u was bang. (CGVS P. 30) Geconfronteerd met het feit dat u via uw schoonouders, bij wie u sinds april 2011 woonde, contact kon verkrijgen met uw familie in China die misschien meer informatie konden geven of opzoeken over de identiteit en het lot van deze persoon, stelt u dat uw schoonouders geen contact kregen met hun familieleden in China. (CGVS p. 30) U kent deze kennissen en familieleden van uw man niet. (CGVS p. 30) Uw afwachtende houding doet wederom twijfelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen. Gezien de situatie waarin u verkeerde, namelijk u had geen enkel idee waar uw man zich bevond, en de uiterst interessante en mogelijks doorslaggevende informatie die u via zijn handelspartner kon verkrijgen, is het allerm minst aannemelijk dat u geen enkele moeite doet om deze persoon te traceren. U stelt dat uw schoonouders hun familieleden probeerden te contacteren maar dat dit niet lukte. Deze uitleg is geheel niet aanvaardbaar gezien de mogelijk belangrijke informatie die u over uw man, tevens de zoon van uw schoonouders, kon verkrijgen. Verwacht mag dan ook worden dat u ten minste veelvuldig en op verschillende manieren contact probeert te krijgen met deze familieleden of kennissen, bijvoorbeeld door hen te bezoeken. Deze redenering trekt het Commissariaat-generaal door met betrekking tot de verdwijning van uw man. Een politieagent had u tijdens de derde ondervraging verteld dat u naar China moest gaan om uw man te vinden. (CGVS p. 30) Wederom blijkt u niet uitgeklaard te hebben of uw man zich daar werkelijk bevindt, u heeft het zelfs niet geprobeerd. (CGVS p. 30) Daarenboven verklaart u klacht te hebben ingediend bij de stadsdienst na de derde oproeping. Echter, uw klacht bleek teruggestuurd te worden naar de ROVD van Medeu. (CGVS p. 31 en 32) Gevraagd of u vervolgens gemeld had dat u dit niet wou stelt u dat u niet meer terugkeerde. (CGVS p. 31) Nadat duidelijk werd dat de ROVD van Medeu u niet ging helpen, heeft u daarenboven geen andere pistes bewandeld. U sprak bijvoorbeeld niet met de mensenrechtenombudsman in uw land of heeft de onrustwekkende verdwijning van uw man niet gemeld aan een mensenrechtenorganisatie of enige

andere Oeigoerse organisatie. (CGVS p. 31) Uw uitermate lakse houding met betrekking tot de verdwijning van uw man, en de mogelijks interessante piste van zijn handelspartner die u geenszins onderzocht heeft, ondermijnen uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Vervolgens bleek uw lakse houding eveneens uit uw gebrek aan kennis, en interesse, in de huidige stand van zaken van uw problemen in uw herkomstland. U verklaart immers niets te weten over hetgeen in uw thuisland gebeurde na uw vlucht. (CGVS p. 33) U weet niet of u vandaag nog gezocht wordt, u bent nu hier. (CGVS p. 5) U weet eveneens niet of de autoriteiten nog langskwamen bij uw familie of bij u thuis. (CGVS p. 34) Verder heeft u geen weet van enige oproepingsbrieven die op uw naam gekomen zouden zijn. (CGVS p. 34) U verklaart dat u nooit contact zou opnemen met uw familieleden in Kazachstan, u bent hiervoor te bang. (CGVS p. 35) Wederom is uw geheel ontbrekende kennis betreffende de evolutie van uw asielproblemen allerm minst geloofwaardig. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Zoals hierboven reeds vermeld werd, kan er redelijkerwijze van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. U blijkt daarenboven in de mogelijkheid te zijn om uw schoonfamilie te bereiken. Zo belde u hen eenmaal vanuit België om te zeggen dat zij u enkel mochten contacteren als uw man gevonden werd of er nieuws was over hem. (CGVS p. 4) Gezien de mogelijke informatiebronnen die u heeft in uw thuisland, tast uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over de huidige stand van uw problemen uw geloofwaardigheid verder aan.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw houding, nadat u in begin april 2011 een laatste maal ernstig zou zijn bedreigd door de autoriteiten (CGVS p. 28 en 31), niet in overeenstemming is met uw bewering als zou u vanaf dan een ernstige vrees hebben gehad voor de veiligheid van uzelf en uw zoon. Sinds de ondervraging in april 2011 is er niets meer voorgevallen tot aan uw vlucht. (CGVS p. 33) Het is bijgevolg opmerkelijk dat u pas effectief het land verlaat op 10 oktober 2011, dus zes maanden nadat het laatste vervolgingsfeit zich voordeed. U verklaart uw laattijdig vertrek door te stellen dat u in augustus 2011 besloot te vertrekken, toen was u er pas klaar voor. (CGVS p. 33) Opnieuw is uw lakse en risicovolle houding niet in overeenstemming te brengen met uw vrees. U verklaarde immers dat u bij uw laatste ondervraging in april 2011 geslagen werd en dat ze dreigden u op te sluiten in een psychiatrische kliniek en uw zoon, onder valse voorwendselen, als drugsdealer op te sluiten. (CGVS p. 33 en 34) Gezien de ernst en de aard van deze dreigementen aan het adres van u en uw zoon, ondermijnt uw houding wederom de ernst van de vrees die u beweert te kennen. Er kan immers verwacht worden dat een moeder, wiens man verdwenen is, en wiens eigen veiligheid en de veiligheid van haar zoon op het spel staan, gepaste en efficiënte handelingen stelt opdat zij en haar zoon in veiligheid zouden zijn. U wacht echter gedurende verschillende maanden zonder enige vorm van bescherming, nadat het duidelijk gebleken is dat u volgens uw verklaringen geen bescherming kon verwachten van de autoriteiten, bij de ouders van uw man. Niet alleen zouden de autoriteiten u daar meteen vinden, daarenboven bleek u in deze periode gehospitaliseerd te zijn, waarvan u documenten neerlegt, en blijkt de identiteitskaart van uw zoon eveneens verkregen te zijn. Deze identiteitskaart zou uw zoon zelf zijn gaan afhalen, op 1 augustus 2011 zoals afgelezen kan worden op dit document. Bovendien ging uw zoon in deze periode naar school, zij het volgens uw verklaringen, steeds begeleid op weg van en naar school. (CGVS p. 34) Uw laattijdig vertrek, en het feit dat u en uw zoon op basis van uw verklaringen een relatief normaal leven leidden na de laatste oproeping, doen verder twifelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Verder, wat betreft de twee getuigbrieven die u voorlegde van de hand van Rebiya Kadeer, voorzitter het 'Word Uyghur Congress', meent het Commissariaat-generaal dat het duidelijk om gesolliciteerde documenten gaat. De eerste brief (stuk 9) handelt enkel over de algemene situatie van de Oeigoeren in Centraal-Azië. De inhoud van deze brief, waarin wordt gesteld dat Oeigoeren in alle Centraal-Aziatische landen worden gediscrimineerd en onderdrukt, weegt echter niet op tegen de meer genuanceerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die stelt dat sommige Oeigoeren in Kazachstan in bepaalde gevallen weliswaar problemen kunnen krijgen, maar dat er geen sprake is van gegeneraliseerde vervolging of discriminatie op etnische basis. De tweede brief (stuk 10), waarin uw naam wordt vermeld, stelt dat u in Kazachstan 'in gevaar' zou zijn geweest en dat u bij terugkeer 'politieke vervolging en mishandeling' zou moeten vrezen. Deze brief maakt echter op geen enkele manier duidelijk hoe en waarom u precies 'in gevaar' zou zijn geweest, noch waarom u precies 'politieke vervolging en mishandeling' zou moeten vrezen bij terugkeer naar Kazachstan. Kortom; deze brieven kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen en wegen niet op tegen de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband is het overigens hoogst opmerkelijk dat de tweede brief niet specifiek melding maakt van de verschillende verschillende vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt, in het bijzonder de beweerde verdwijning van uw man in januari 2011. Gezien de

persoonlijke band die uw man gehad zou hebben gehad met Rebiya Kadeer tot 1998, is het opmerkelijk dat u haar niet aanschreef betreffende uw problemen, of haar tenminste over deze problemen vertelde. Zo stelt u dat u uw problemen aan niemand verteld heeft, uw probleem is uw probleem. (CGVS p. 11) Wederom zijn uw verklaringen en houding twijfelachtig gezien de verdwijning van uw man en de ernstige problemen in uw herkomstland. Zo kon men verwachten dat u Rebiya Kadeer persoonlijk zou inlichten over uw problemen, gezien de vriendschapsband die zij met uw man had en gezien haar positie als leider van het Oeigoers wereldcongres. U stelt dat u niet wist dat u hier zou terechtkomen en dat u slechts indien uw asielaanvraag geen resultaat kent naar haar zal gaan. (CGVS p. 33) Uw lakse houding ondermijnt bijgevolg uw geloofwaardigheid verder. Ook de andere documenten die u voorlegt, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, huwelijksakte, rijbewijs en de identiteitskaart van uw zoon bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw zoon hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Het verslag van de brandweer met betrekking tot de brand van 4 januari 2006, stelt enkel het bestaan van deze brand vast. De oorzaak ervan wordt in dit document niet vermeld. U verklaart overigens zelf niet te weten wat de oorzaak was maar vermoedt dat het druk vanwege de autoriteiten was in verband met uw man. (CGVS p. 21) De twee foto's die u neerlegt tonen u en andere personen die een manifestatie houden voor de Oeigoerse rechten. U verklaart dat deze foto's in België genomen werden op 15 februari 2012. (CGVS p. 10) Zoals hier reeds werd vermeld, kan op basis van de beschikbare informatie worden besloten dat het niet aannemelijk is dat iemand met het profiel van een gewone deelnemer aan een manifestatie van de Oeigoerse gemeenschap zou worden vervolgd door de Kazachse autoriteiten. Tot slot tonen de vier Kazachse medische attesten aan dat u lijdt aan een vaataandoening in de hersenen. U verklaart dat u een neurologische ziekte heeft ontstaan door de stress van de problemen van uw man. (CGVS p. 11) Deze documenten kunnen echter niet aantonen dat uw aandoening het gevolg zou zijn van de asielmotieven die u inroept. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie waarin u verkeert omwille van uw neurologische problemen, moet worden opgemerkt dat deze medische attesten voorgaande appreciatie niet kunnen wijzigen. De beslissing is immers gebaseerd op elementen die los staan van uw psychologische gezondheidstoestand. Uw neurologische problemen zijn volgens het Commissariaat-generaal ook geen verschoningsgrond voor uw lakse houding en gebrek aan initiatief aangaande bv. het lot van uw man of zijn collega. Bijgevolg zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Tot slot blijkt dat u geen enkel ander bewijs van de door u verklaarde problemen kan voorleggen, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat er verschillende andere documenten zouden bestaan en dat u deze documenten kon trachten te bekomen. Zo verklaarde u immers dat u en uw man in de loop der jaren verschillende keren klacht indienden tegen de autoriteiten, bijvoorbeeld voor de diefstal van uw wagen, de verdwijning van uw man, de drie convocaties die u gekregen zou hebben, en de klacht die u in april 2011 neergelegd zou hebben. (CGVS p. 16, 27, 28, 29 en 31) Ook van de incidenten die zich voordeden, zoals het valselijk beschuldigen van uw man met betrekking tot een aanrijding of de foto's die hij in 2009 genomen zou hebben, legt u geen enkel bewijs voor. (CGVS p. 19 en 25) Echter, u legt van deze handelingen of van de verklaarde incidenten geen enkel bewijs voor. Uw uitleg, bijvoorbeeld dat u niet nadacht om alles bij te houden, dat u niet weet of uw man bewijzen heeft, of dat uw convocaties door de autoriteiten werden afgenomen, is geen afdoende verklaring voor uw gebrek aan initiatief en inspanningen om (kopieën van) dergelijke documenten uit uw thuisland te verkrijgen via uw familie daar. (CGVS p. 19, 24, 28, 29 en 31) Dit gebrek aan relevante bewijsstukken, terwijl deze wel degelijk kunnen worden verwacht, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient eveneens te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij onterecht in haar beslissing stelt dat haar politieke profiel en dat van haar echtgenoot te laag is om te kunnen geloven dat ze op zo'n zware manier door de Kazachse overheden zouden zijn vervolgd. Het Cedoca-rapport waarop verwerende partij zich baseert is volgens verzoekende partij immers veel genuanceerder. Zij citeert in het verzoekschrift enkele passages uit dit rapport om haar standpunt duidelijk te maken en wijst erop dat haar echtgenoot duidelijk een risicoprofiel heeft – hij werd in China geboren, hij was handelaar en hij reisde geregeld tussen Kazachstan en China, hij is gedurende het laatste jaar dat Rebya Kadeer in vrijheid in China leefde in contact met haar geweest, hij was tijdens het oproer in Urumqi aanwezig en heeft toen ook foto's genomen en hij nam ook deel aan een betoging van de Kazachse Oeigoeren die kort nadien in Kazachstan plaatsvond. Verzoekende partij onderstreept eveneens dat zij dit risicoprofiel deelt. Verzoekende partij merkt ook nog op dat zij deelnam aan een betoging in Brussel, waarvan de Kazachse overheid per definitie op de hoogte dient te zijn.

2.2.3.2. Uit de door verzoekende partij geciteerde passages blijkt dat Oeigoeren met het Kazachse staatsburgerschap die pleiten voor Oeigoerse onafhankelijkheid in China of voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, geconfronteerd worden met repressie, discriminatie en frequent ook straatgeweld waarbij wordt verwezen naar het opdoeken van enkele Oeigoerse politieke organisaties onder druk van de Kazachse autoriteiten in de jaren '90. Verder maakt het citaat enkel gewag van het mogelijk oproepen van sociaal actieve Oeigoeren door de Kazachse veiligheidsdienst teneinde hen te waarschuwen voor het bieden van steun aan Chinese Oeigoeren en van het gegeven dat mocht er zich toch een vorm van extreme oppressie voordoen de zeer goed georganiseerde Oeigoerse gemeenschap in Kazachstan gebruik maakt van haar binnenlandse connecties om deze

kwestie via informele kanalen op te lossen. In de bestreden beslissing vermeldt verwerende partij eveneens dat, uit de informatie waarover zij beschikt blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse overheid, doch dat enkel ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, zoals bijvoorbeeld journalisten of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, deze druk uitmondde in ernstigere problemen zoals bijvoorbeeld het openen van een strafzaak. Verzoekende partij toont met haar voormelde verwijzing naar enkele passages uit het Cedoca-rapport niet aan dat de conclusie van verwerende partij, die gebaseerd is op ditzelfde rapport, onjuist is. Verwerende partij stelde *in casu* vast dat de man van verzoekende partij louter toevallig aanwezig was tijdens de rellen in Urumqi in 2009, dat de foto's die hij hiervan had gewoon in beslag zouden zijn genomen bij zijn terugkomst naar Kazachstan, dat hij nooit lid was van of actief was voor een Oeigoerse beweging of organisatie, dat hij slechts deelnam aan één manifestatie in Kazachstan in juli 2009, die overigens werd toegelaten door de Kazachse autoriteiten, dat hij Rebiya Kadeer als sinds 1998 niet meer gezien heeft en met haar geen contact meer had en dat verzoekende partij in Kazachstan nooit actief is geweest voor de Oeigoerse zaak en dat zij slechts eenmaal aanwezig was op één manifestatie in België in februari 2012. Gelet op de objectieve landeninformatie waarover verwerende partij beschikt, en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt (stuk 14) en op het geëigende profiel dat verzoekende partij van haar man en van haarzelf naar voor heeft gebracht, kon verwerende partij volgens de Raad met recht besluiten dat het niet aannemelijk is dat zij dergelijke ernstige problemen in Kazachstan – herhaalde detentie en mishandelingen, brandstichting, arrestatie, ontvoering e.d. – zouden hebben gekend. De Raad benadrukt eveneens dat het relaas dat verzoekende partij heeft verkondigd tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal, volgens verwerende partij als ongeloofwaardig werd bestempeld, gelet op, onder meer, haar lakse houding in verband met het inwinnen van belangrijke informatie, het zich niet informeren over de huidige stand van zaken en het niet compatibel zijn van haar houding met haar beweerde vrees voor vervolging.

2.2.4.1. Waar verwerende partij verzoekende partij een lakse houding en een gebrek aan kennis en interesse verwijt, onderstreept verzoekende partij dat de vervolgingen die zij heeft beschreven helemaal gelijk zijn aan de vervolgingen die in het Cedoca-rapport worden beschreven, hetgeen de geloofwaardigheid van haar relaas versterkt.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat de stelling dat de vervolgingen waarvan zij en haar echtgenoot het slachtoffer werden helemaal gelijk zijn aan de vervolgingen die in de landeninformatie worden beschreven, een argument betreft dat volledig abstractie maakt van de motieven van de bestreden beslissing waarin uiteengezet wordt dat het profiel van verzoekende partij en haar echtgenoot niet overeenkomt met de in de landeninformatie beschreven profielen van personen die ernstige problemen kunnen ondervinden in Kazachstan, en dat, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verder geen enkele poging onderneemt om haar lakse houding te rechtvaardigen. De door verwerende partij gedane vaststellingen houden dan ook stand.

2.2.5.1. Nopens het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij niet de nodige stappen heeft ondernomen om klacht in te dienen en de verdwijning van haar man op te lossen, oppert verzoekende partij dat dergelijk verwijt helemaal geen rekening houdt met het gebrek aan onafhankelijkheid van het Kazachse gerechtelijk systeem, van wie verzoekende partij niets te hopen heeft. Zij stelt eveneens dat de verdwijning van haar echtgenoot als een geval van extreme oppressie kan worden aanzien. Volgens het Cedoca-rapport kan dit enkel *“in stilte en via informele kanalen”* opgelost worden.

2.2.5.2. De Raad wijst voor de duidelijkheid naar aangaande motivering in de bestreden beslissing: *“Nadat duidelijk werd dat de ROVD van Medeu u niet ging helpen, heeft u daarenboven geen andere pistes bewandeld. U sprak bijvoorbeeld niet met de mensenrechtenombudsman in uw land of heeft de onrustwekkende verdwijning van uw man niet gemeld aan een mensenrechtenorganisatie of enige andere Oeigoerse organisatie. (CGVS p. 31)”*. Hieruit kan worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekende partij verwijt niet op een andere manier naar hulp te hebben gezocht in haar land, toen zij erachter kwam dat de ROVD haar niet kon helpen, waarbij zij verwijst naar onder meer de mensenrechtenombudsman en mensenrechtenorganisaties, hetzij andere instanties dan de Kazachse autoriteiten. De Raad wijst er verder op dat de motivering van verwerende partij als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beoordeling van dit element van het relaas kunnen dragen. Dit motief vormt slechts een onderdeel van alle elementen die

verwerende partij aanhaalt om te besluiten dat verzoekende partij een erg lakse en ongeïnteresseerde houding aan de dag legt in verband met de verdwijning van haar echtgenoot op 11 januari 2011.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat verwerende partij helemaal geen rekening houdt met haar belabberde psychische toestand, die aan de hand van een aantal medische stukken wordt bewezen, meent de Raad zich te kunnen beperken tot de verwijzing naar de relevante motivering in de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt: *“Tot slot tonen de vier Kazachse medische attesten aan dat u lijdt aan een vaataandoening in de hersenen. U verklaart dat u een neurologische ziekte heeft ontstaan door de stress van de problemen van uw man. (CGVS p. 11) Deze documenten kunnen echter niet aantonen dat uw aandoening het gevolg zou zijn van de asielmotieven die u inroept. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie waarin u verkeert omwille van uw neurologische problemen, moet worden opgemerkt dat deze medische attesten voorgaande appreciatie niet kunnen wijzigen. De beslissing is immers gebaseerd op elementen die los staan van uw psychologische gezondheidstoestand. Uw neurologische problemen zijn volgens het Commissariaat-generaal ook geen verschoningsgrond voor uw lakse houding en gebrek aan initiatief aangaande bv. het lot van uw man of zijn collega. Bijgevolg zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.”* Nergens blijkt uit de bijgebrachte medische attesten dat verzoekende partij op medische gronden in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn geweest desbetreffend te handelen en derhalve actief te informeren naar het lot van haar echtgenoot. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de inhoud van het gehoorverslag niet kan worden afgeleid dat de psychisch/medische toestand van verzoekende partij een belemmering vormde voor het naar voor brengen van een duidelijk en gedetailleerd relaas, wat in het verzoekschrift trouwens evenmin anders wordt gesteld (administratief dossier, stuk 3).

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3) een Wikipediaraapport toevoegt waar uit de titelgeving blijkt dat dit artikel handelt over de biografie van Rebiya Kadeer. Per aangetekende brief van 24 oktober 2012 brengt verzoekende partij nog bijkomende documenten bij, met name een *“attest van de Chinese autoriteiten, met betrekking tot de aanhouding en vervolgens vrijlating van de Heer B. in juli 2009”* (bijlage 1), *“2 foto's genomen ter gelegenheid van het bezoek van Mevrouw KADEER in België”* (bijlage 2) en een *“attest van Mevrouw KADEER met betrekking tot de vervolgingen ten aanzien van verzoekster en haar familie”* (bijlage 3). De Raad ziet niet in hoe de voormelde bijlage 3 bij het verzoekschrift en de achteraf bijgevoegde foto's, waarop Rediya Kadeer samen met andere personen staat afgebeeld bij haar bezoek aan België, enig ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Betreft het attest van Rediya Kadeer, wijst de Raad erop dat dit document niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet is vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit documenten niet in overweging. Het attest van de Chinese autoriteiten maakt enkel gewag van een aanhouding op 9 juli 2009 gedurende drie dagen van de echtgenoot van verzoekende partij in Urumqi en dit naar aanleiding van het filmen van verboden materiaal in de buurt van de stad. Nergens uit dit attest blijkt dat betrokkene problemen zou hebben gekend in Kazachstan. Ten slotte wijst de Raad erop dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen om de voormelde redenen *in casu* niet het geval is.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT